

PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA VOJTĚCHA „VŠICHNI JSME NA CESTĚ KE SVATOSTI“

(Přečtěte při bohoslužbách v neděli 1. listopadu 2020 a následně zveřejněte na farních webech)

Milé sestry, milí bratři,

dnešní neděle je slavností Všech svatých.

Kdo je to svatý? Zjednodušeně se dá říct, že je to člověk, který je zcela odevzdán do Boží vůle. S Ježíšem Kristem se obrací k Otci, hledá, co se mu líbí, a podle toho jedná. Bůh v osobě Ježíše Krista k sobě v průběhu novozákonních dějin přitahoval a stále přitahuje lidi, kteří se tak, jako on, stávají jeho viditelnou tváří. Je to obdivuhodně rostoucí strom, jehož kořeny sahají od svatých osob Starého zákona až k Panně Marii a k jehož kmenu patří všichni, které si dnes připomínáme. Včetně těch, které si pamatujeme z nedávné minulosti, jako svatého papeže Jana Pavla II., Matku Terezu z Kalkaty a další. Tito lidé jsou s Bohem důvěrněji spojeni nejen blízkostí, ale i starostí o nás a tvoří s námi jednu rodinu, jedno společenství.

Naši předkové stavěli podél cest sochy světců – a mělo to pro jejich život velký význam. Obdivovali Boží působení v lidech, kteří dokázali žít s Bohem a s jeho pomocí zvládat své životní situace. Dnes nás obklopují nepřehlédnutelné reklamy, které radí, jakou si vybrat značku auta, jaký počítač, jakou vůni, v jakých botách chodit a co si obléknout, abychom byli *in*... Sochy světců byly a jsou reklamy na to, jak žít. Svatí se nikdy nevznášeli v oblacích, ale žili v každodenní tvrdé realitě. Často jim šlo nejen o zdraví, ale také o život. My občas sami sebe přesvědčujeme, nebo nás o tom přesvědčují druzí, v jak těžké situaci a nepřízni doby žijeme – a tím nemyslím jen aktuální koronavirovou. Svědkové víry takto neuvažovali. Naopak. Ve všech životních situacích, nejen těch dobrých či úspěšných, ale i obdobích moru, hladu, válek, rozvrátů a nejrůznějších ohrožení a krizí se v úzkém společenství s Kristem stávali pro druhé světlem, které díky okolním temnotám víc vynikalo. Odkazují nám nepochybnou zkušenost, že řešení jakýkoliv životních situací je nám vždycky tak vzdálené, jak jsme my sami vzdáleni od Boha.

Přejeme si být zdraví, úspěšní, milovaní. Kolik z nás dnes touží stát se svatým?

Bůh ke svatosti nevolá vznešené, nehřešící, nejsikovnější, nejpilnější. On si volá obyčejné lidi, kteří znají svou slabost a omezenost, aby zahanbil ty, „kteří smýšlejí pyšně“ (*Lk 1,51*), kteří se domnívají, že jsou něco víc, že mají dobré pracovní postavení, politickou či jinou moc, dobré finanční a materiální zajištění. Světců si přáli jedině – žít v úzkém přátelství s Ježíšem Kristem. Nesnažili se Boha pochopit, ale prostě s ním žili. A protože s ním žili, mohli lépe chápat, co se mu líbí. Každý z nás má možnost je následovat v tom nejniternějším – v jejich bezvýhradném odevzdání se Kristu. A to je vrcholné umění života. „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš,“ radil Filipánům sv. Pavel. (*Flp 2,5*) Vyjdeme-li na tuto cestu, octneme se bez ohledu na věk a na všechno, co jsme dosud prožili, na prahu velkého dobrodružství. Nebudeme vědět, co nás čeká zítra, za měsíc, za rok. Přesto bude naše srdce – v pokoře a důvěře obrácené k Ježíši – zakoušet mír a jistotu.

Život s Ježíšem je cesta v realitě tohoto světa. Tohoto. Ne nějakého vysněného, ideálního. Nebýt právě našeho tolik kritizovaného světa a jeho nedostatků, žádný světec by nevyrostl. A to skýtá šanci pro každého z nás. Nebojme se mít odvalu odpovědět s izraelskou dívkou Marií na Boží pozvání: „Jsem tvá služebnice, jsem tvůj služebník. I já chci to, co chceš ty, můj Pane.“ (*srv. Lk 1,38*) A skrze takový postoj člověka přichází do našeho světa Ježíš Kristus.

Přál bych si, aby osobní svědectví života každého z nás bylo věrohodné. Abychom dokázali svědčit, že nás na našich cestách vede Ježíš Kristus. Kde to tak není, jsou všechna slova zbytečná. A jak už jsem uvedl – viny, zklamání, bezmoc, zkoušky a jakákoliv myslitelná noc se mohou stát prostorem, ve kterém zazáří díky Vzkříšenému Kristu světlo. V tomto světle zahlédneme nejen nesmírnou lásku Boha Otce a jeho Syna, ale pocítíme i moc Ducha Svatého, který z nás tvoří „svědky“. Modleme se a jednejme tak, abychom se v dnešním nejistém a v mnoha ohledech nemocném světě stali znamením naděje a svědky jistoty, po které lidé touží.

Milé sestry, milí bratři, doby krizí a přerodů byly vždy dobami světců. Také dnešní doba je prostorem a výzvou ke svatosti. K opravdovosti života a věrnosti evangeliu. Bůh od nás nepožaduje úspěch. Požaduje od nás jenom upřímnou snahu. I v naší době je žeň hojná, i dnes je mnoho hladovějících a žízňících po živém Bohu, ale dělníků je málo! Staňme se těmito dělníky i my. (*Mt 9,37; Lk 10,2*) Na každém z nás nesmírně záleží.

Kéž bychom mohli spolu se svatým Pavlem radostně zvolat: „Už nežiji já, ale ve mně žije Kristus!“ (*Gal 2,20*)

K tomu každému z vás žehnám.

Váš biskup Vojtěch